

A Győrszentiváni
Keresztelő Szent János Plébánia

HÍRADÓJA

Megjelenik alkalmanként.

XXI. ÉVF. 1. SZÁM
2017. JÚNIUS

Kedves Testvéreim!

A Keresztény Élet c. katolikus lap újságírói Vác utcáin szólítottak meg embereket, hogy megkérdezzék tőlük: mi a feladata a püspöknek? Sok jó, több általános választ kaptak. Majdnem mindenki tudott valamit mondani a püspök munkájáról. Minden bizonnyal jól szerkesztették a kapott válaszokat, így a körkérdés jó és kerek lett. Érdekes lenne, ha a Pannonhalmi Területi Apátság híveit is megkérdeznék: mi a feladata a főapátnak? Biztos vagyok benne, hogy többen jó válaszokat adnának, hiszen néha közvetlen közelből, személyesen mondtam el ezt a kedves híveknek.

Ha a kérdésre választ keresünk, rövid az idő és a hely is kevés, hogy erre a kérdésre akár magam is választ adjak nektek, kedves Testvéreim. Arra szorítkozom, hogy törekvéseimről beszéljek, aztán gondoljátok végig, így volt-e, így van-e?

1989-ben kapta vissza a Pannonhalmi Főapátság kis egyházmegyéjét, amelyet ma hivatalosan Pannonhalmi Területi Apátságnak hívunk. Addig Nagy József plébános úr volt lelkipásztorotok, és a győri egyházmegyéhez, Pataky Kornél püspök úrhoz tartoztatok. Arra az idő már rövid volt, hogy Szennay András főapát urat közelebről megismerjétek, fiataljaitokat bérálta több alkalommal Pannonhalmán.

1991 augusztusában kezdtem főapáti szolgálatomat. Az elmúlt negyed évszázadban számos búcsúnapon, béráláson, vagy egyházközségi rendezvényen voltam veletek, és örömmel mondhatom, jó, sőt mi több személyes kapcsolatom alakult a szentiváni kedves hí-

vekkal. Ez a közvetlenség számomra a Szent Erzsébet Ünnepeken, vagy a Családnapokon volt kézzelfogható.

Mi a főapát feladata? Az, hogy az Evangéliumról, az Úr Jézus Krisztusról tegyen tanúságot. Hogyan történik ez? Sokféleképpen. Mindenekelőtt úgy, hogy szeretettel van a hívek, a közösség iránt. Ki nem mondott, meg nem fogalmazott szándékom az volt, hogy főapáti szolgálatomban: az együtt ünnepelt szentmisén, a prédikációban, bérálás szentsége kiszolgáltatásakor és más találkozás során megtapasztalható legyen Isten irántunk való szeretete és jósága. Amikor beszédeimre készültem, azt mondogattam magamnak: másfél órát, azon belül is különösen 10-15 percet (igehirdetés) kaptál Istentől, hogy a hívekkel megéreztesd az ő jóságát, közelebb vidd hozzájuk szeretetét. Azt akartam a hívek számára közvetíteni, megtapasztalhatóvá tenni, hogy Isten atya, szeretet, jóság és hogy emberi esendőségünk, bűneink ellenére is szeretet és magához ölel bennünket. Keresztény hitünk nem előírások halmaza, hanem béke és öröm a Szentlélekben, továbbá élet és igazság.

A bencés Regulának van egy csodálatos mondata az 58. fejezetben: „Adjanak melléjük olyan szeniort, (azaz idősebb testvért), aki alkalmas a lelkek megnyerésére, és aki kiváló nagy gonddal ügyel rájuk.” A lelketeket szerettem volna megnyerni, Testvéreim,

hogy az Urat mindig jobban szeressük. Ha lehet így fogalmazni, az volt az alapállásom, ahogy szóltam hozzátok. Így szerettem volna elérni, hogy Jézus örvendező tanítványai legyünk, hogy az (egyház)közösségben szeressük egymást, hogy készségesek legyünk a feltámadott Úr ajándékainak, a szentségeknek a befogadására.

A közösségi alkalmak ezt szolgálták és ebben – hála Istennek – volt részünk. Gondoljunk csak arra, milyen kedves és lelki élményeink voltak az emlékévek, pl. II. János Pál pápánk látogatásával a Szent Márton Monostora alapításának ezredik évfordulóján (1996), vagy a legutóbbi, a Szent Márton Év.

A főapátnak a lelkipásztori gondoskodáson túl kormányzási feladatai és anyagi kötelezettségei is vannak. Hála Istennek, sikerült eddig jó lelkipásztorokat küldennem, egy ideig Nagy Lajos személyében állandó diakónusotok is volt, és mindig voltak és vannak derék hitoktatóitok is. Plébánosotokkal rendszeresen találkozom az esperesi koronákon, így általa életetekről, gondjaitokról és örömeitekről is tájékoztatást kapok. Sok apró és nagyobb szolgálatból tevődik össze egy egyházközség élete, békéje és lesz – reményeim szerint – EGY egyházközség. Így a Ti kedves szentiváni közösségetek is a föld sója, fényt és melegséget közvetítő mécses legyen közvetlen környezetetekben!

Testvéri szeretettel és áldással kísért köszöntéssel vagyok Veletek.

Asztrik főapát

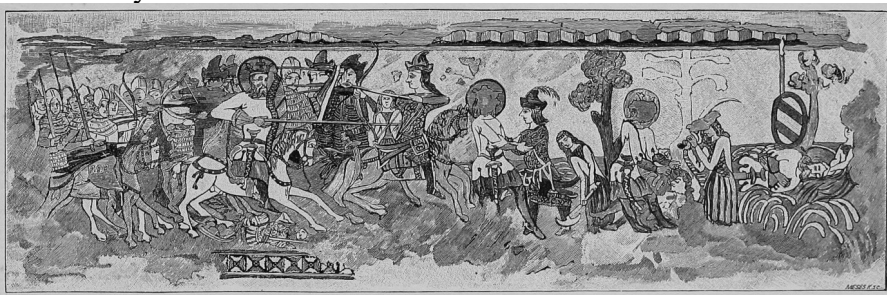
Pannonhalma, 2017. május 22.

Képek forrása: internet

Az élő Szent László

Sokat gondolkodtam azon, mi lehet az oka annak, hogy az idei évre a Magyar Állam Szent László-évet hirdetett. Bár most ünnepelhetjük koronázásának 940. évfordulóját, de ez valahogy nagyon „légből kapottnak” tűnik. Nem szokás ilyen „félíg kerek” évfordulókat megülni, meg különben is, már csak tíz év és lehet ünnepelni a 950-et, ami - valljuk be - kicsit kerekebb, mint a 940.

Több dolog is eszembe jutott azzal kapcsolatban, hogy mi ad ennyi okot arra, hogy így - kicsit sürgetve a jubileumot - ünnepeljük szent királyunkat.

A székelyföldi fülei templom freskójának egy részlete – Forrás: internet

Van egy nagyon híres Szent Lászlóról szóló freskóciklus, amit különböző középkori templomok falán láthatunk még ma is. Ez a képsorozat egy legendát mesél el, amiben László megmenti a magyar leányt a kun harcostól. Ha megnézzük, hogy hol találhatóak ezek a templomok, azt vesszük észre, hogy ezek főképp az ország peremterületein vannak. Erdélyben, a Felföldön, és elvétve a déli határok mentén. Az, hogy egy faluban milyen freskók vannak, a falon, hogy ki az adott templom védőszentje, identitásképző elem volt. Az ott élők tudták, hogy az általuk választott szent közbenjár értük Istennél és próbálták azt a fajta eszményt, amit ő képviselt, mindennapjaikban megélni.

Az említett festményeken Szent László, mint lovag és mint király jelenik meg egyszerre. Lovagként védelmezi a keresztény hitet a pogány kun harcostól, aki azt megpróbálja a lány képében elorozni, illetve királyként védelmezi a magyarokat a betörő kunokkal szemben. Nem véletlen, hogy a katolikus székelyek, akik a keleti gyepük

védelmével voltak megbízva, oly szívesen választották patrónusuknak a Lovagkirályt.

A „lovageszmény” nem csak testi adottságot jelentett, de szellemi, és legfőképpen lelki erényeket. Az „Üdvözlégy kegyes Szent László király...” kezdetű nyelvemlékünk harmadik versszaka épp ezt a teljes, az ember egészét meghatározó szentséget fogalmazza meg: „*Testedben ékes, karodban erős, / Lelkedben fényes, szívedben bátor, / Igaz ügyeknek gondját viselted, / A szegényeknek te voltál oltalma.*”

Szent László küzdelme a pogány vitézzel. Kakaslomnic (Szlovákia) – Forrás: internet

Egy másik dolog, ami szerintem indokoltta teszi éppen most, 2017-ben megülni a Szent László-évet, az a reformáció ötszázadik évfordulója. Merész gondolat, ezért gyorsan meg is magyarázom, hogy értettem. A reformáció emlékéve katolikusként arra hívja fel a figyelmemet, hogy nem szabad teret adni az emberek közötti széthúzásnak, az ellentéteknek. Sokan sokszor mondták, és szerintem igaz és szép gondolat, hogy azt kell keresnünk katolikusként és a protestáns felekezetekhez tartozóknak reformátusként, evangélikusként, de mindenekelőtt istenhívőként, ami összeköt, nem pedig azt, ami szétválaszt.

Szent László 1040-től 1095-ig élt. Hite és a kereszténység mellett való kiállása ma is kapocs lehet protestánsok, katolikusok és ortodoxok között.

Forduljunk hozzá bizalommal, kérve közbenjárását Istennél. És imádkozzunk azért, hogy azok a testi, szellemi és lelki erények, amik

Szent László királyunkban megvoltak bennünk is alakuljanak és munkáljanak.

„Mindenható és kegyelmes Ur Isten, ki a' te hiv szolgádat, Szent Lászlót a' Magyar Nemzetnek e' Földön Dicsőséges Királyává, Menyben pedig hathatós Szószóllójává tetted, vedd-bé alázatos könyörgésünket, kik a' te megdicsőült hiv szolgádnak Pogány kézről hajdon ki-váltott Szent Feje Kaponyáját Városunkban tiszteljük, és ötet mindenféle inségek ellen, de kiváltképpen a' Föld-indulások ellen óltalmazó Pártfogónknak különösen választottuk. Engedd kegyelmessen, hogy az ő érdeme és esedezése által nem csak a' rettenetes Föld-indulásoktól, hanem minden más egyéb következő veszedelmektől-is irgalmassan meg-menekedhessünk, a' te Szent Fiad a' mi Urunk JESUS Kristusért, Amen.”

(Az imádság az 1763-as győri fogadalomtétel idejéből származik. Medgyesy S. Norbert gyűjtése.)

Nyári Ákos

Nagyböjti lelkigyakorlat Bakos Rafael OCD kármelita atyával

1. nap

Mi a nagyböjt? A szó latin megfelelője (Quadragesima) jobban kifejezi a lényegét: „Szent idő”. A nagy önmegtagadás ideje, amikor a testet alávetjük a léleknek. A szenvedélyek mérséklése is eszköz lehet ennek elérésére. A lényeg a 40-es szám (*nem véletlen*, Mózes 40 napja a Sínai-hegyen, Illés 40 napos zárandoklata a Hórebhez, a választott nép 40 éves pusztai vándorlása, Jézus 40 napos böjtje), azaz a 40 nap, ami szükséges az embernek, hogy felkészülhessen az Istennel való találkozásra. Fontos találkozásra a lelki készüllet elengedhetetlen.

A hívő ember számára az élő Jézussal való találkozás a cél, ami nehezebb, mint kimenni egy sírhoz, mert ehhez változni, megváltozni kell! Teljesen meg kell változni. Aki nem készül a találkozásra, az nem a maga ura – mert a megkötözöttségtől nem szabadul meg. Elő-

re kell lépni, a kísértéseket legyőzni; hagyni, hogy Isten igéje hasson ránk.

Készülni, hogy a természetfölötti (feltámadás) betör a természetesbe. Az üdvösség és kiengesztelődés ideje, az ingyen kapott szeretetre adott válasz. A hit zárandókútja. Megtapasztalni az újat, mélyebbet csak úgy lehetséges, ha nyitott lélekkel működünk együtt, megengedjük Istennek, hogy Isten legyen. Ez az igazi válasz Isten megelőző szeretetére.

Régi szokásokkal nem lehet új életre lépni.

A szívet kell megszaggatni, nem a ruhát. A kisebb találkozások készítene fel az utolsó legnagyobb találkozásra. Az út és a cél ugyanaz: KRISZTUS, aki örök életet akar adni.

2. nap

Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok – nekem is együtt kell működni a kapott kegyelemmel. Az együttműködés - *cselekedet* – az út bejárása. Zárandókút, amely találkozásba torkollik.

Ezekhez önvizsgálat szükséges

- Ki vagyok én?
- Mit cipelek magammal?
- Milyen lelkülettel megyek haza a munkából?

Ha rossz nap volt, a szív nem tud mosolyogni, szembesülés önmagunkkal a reakció, hogy nem képes a találkozásra. Nem önmarcangolásra van szükség, hanem bűnbánatra.

A keresztyén bűnbánat az irgalom felismerésére szolgál. Könyörüljünk meg magunkon, mert Isten szeretete bizonyosság – hiszen egyszülött Fiát adta értünk. A könyörület – Isten irgalmát tudatosítani.

A mai világ az önvizsgálat kiirtása felé viszi az embert. Figyelmet követel - nehogy lemaradjunk valamiről – a tv, internet, telefon. Egyre több időt töltünk ezekkel. A minőségi idő – amit magunkra szánunk, háttérbe szorul. Fontos, hogy lelkiállapotunkat kifejezzük szavakkal is!

Mindennap szükséges a lelkiismeretvizsgálat, kérjük ehhez Krisztus segítségét, ne féljünk, hiszen megváltott minket, megszabadított a bűntől.

Hogyan kell imádkozni?

Csak a Lélek tud a szívünkbe szállni, felismerni a belső világot, megnyílni a kegyelemnek. Kérjük a tanítást, kérjük Jézust, hogy imádkozzon velünk! Így szembesülhetünk magunkkal és azzal, akivel imádkozunk.

Az Istenképünkön állandóan dolgoznunk kell (tisztítani). Mivel mi is változunk, nem szabad ragaszkodni a gyerekkori képhez. Elgondolkozni, változtatni kell, ha szükséges, kilépni a rosszból.

Isten magának teremtett minket. Az erősebb szeretet (Isten szeretete) legyőzi a gyengébb szeretetet (a mi szeretetünket)!

A Krisztussal való találkozás jelenti a megújulás lehetőségét.

3. nap

A nagybőjt nem rólunk szóló idő, ki kell lépni önmagunkból, mert nem teljesedhetünk ki magunktól. A megtérés megnyílás Isten világára. Találkozni Istennel – észrevenni őt, aki már ott van az életünkben.

A világunkba be vagyunk zárva, de ha csodálkozunk, álmélkodunk az újon, a végtelenen, akkor megtapasztalhatjuk Isten gondoskodó szeretetét, amely megszabadít a rabságból.

A szeretet vagy örökkévaló, vagy ha nem örökkévaló, akkor nem is szeretet.

Kell a másokkal való kapcsolat - emberi kapcsolatok - nem jó az embernek egyedül. A közösség megtartó ereje segítség a mindennapokban. Tanuljuk a szeretetet - ha már kaptunk -, adjuk is tovább. Figyeljünk oda a sebek okozására - könnyen megbánthatjuk egymást. Ha mélyen érintő szavakat hallunk, megbántanak, és fájdalmat okoznak, akkor fontos számunkra az, aki mondta, és van még szeretet bennünk iránta! Fejlődni, előre lépni a nagybőjtben - ez a feladatunk.

Az Istenen keresztül megélt szeretet csak mély hittel lehetséges. Örvendoznunk kell, mert a feltámadásra készülünk.

Ne feledjük: ISTEN magának teremtett minket!

Dénes Zsuzsa

Krisztuskeresés Kunszigeten

A Kármelita harmadrendben folyamatos képzésben veszek részt. Ebben a nagybőjti időszakban is átélmélkedve készültünk a Szent Három Nap ünneplésére. Renátó atya tanítását (a liturgiában legyél jelen a szerető figyelem imájával, ne csak hallgasd, hanem érintsd, lásd, tapasztald, érezd) követve, megtartva, Isten segítő kegyelme által élhettem át a szeretet titkát, a Húsvéti misztériumot.

Alig ocsúdtam fel a Húsvéti Vigília ünnepléséből, hajnal fél ötkor már Kunszigeten a templom előtt találtam magam a helyi és környékből érkező hívőkkel együtt, hogy Húsvét hajnalán gyertyával és mécsesekkel a kezünkben induljunk Krisztus keresésére.

Márk apostol evangéliumából tudjuk, hogy Húsvét hajnalban Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja és Szalomé együtt indultak Krisztus sírházhoz. Szándékuk az volt, hogy Jézus testét a hagyomány szerint megkenjék olajjal. A történet végét ismerjük, a fehér ruhába öltözött ifjú adta hírül nekik, hogy Krisztus feltámadt. Ez volt az első Krisztuskeresés, amelynek a kunszigetiek - már a török idők óta - nagyon szép hagyományt teremtettek.

A szokás történetét Jáki Sándor Teodóz OSB atya (sokáig volt ennek a szép hagyománynak előénekes) gondolatait segítségül kérve, elevenítem fel.

A körmenet harangszóval és imádsággal indul a templom elől, a felső kereszthez, mintha nagypéntek volna - ez az első kereszt. Tovább haladva a temetőbe megyünk, mintha nagyszombat volna. Megvisszük a hírt az ott nyugvóknak és a világ bármely temetőjében lévőeknek, hogy Jézus feltámadt, mi is feltámadunk és ti is feltámadtok. Közben a legősibb magyar éneklési módon előénekes halad a körmenet. „Zengjen szívünk méltó hálát, áldva Krisztus keresztfáját,

zengjen a hív szeretet, győzedelmi éneket, Te benned van bizodal-munk, Te vagy erőnk és oltalmunk, szent kereszt, szent kereszt, ó egyetlen reményünk, szent keresztény vezérünk.” Majd a temetőből visszamegyünk a templomhoz és imával zárjuk a körmenetet.

Az idei évben megannyi hívővel együtt Veres András püspök atya is velünk tartott. Dr. Medgyesy-Schmikli Norbert előéneklésével indultunk a templomtól. Még sötét volt, csak a mécsesek – kezünkben és az ablakokban - világítottak. Mire visszaértünk, felpirkadt a hajnal, ahogy szívünkben is Krisztus világossága. Az élmény, amit átélhettem, felemelő és dicsőséges volt. A Húsvét ünneplése számomra így vált kerek egészé. Köszönöm Istenem, hogy tanítóm felszólítását: legyél jelen, valóban megélhettem.

Köszönöm a Feltámadt Üdvözítő áldásában gazdag Húsvétot, amit kívánok a Plébániai Híradó minden olvasójának.

Feltámadt Krisztus! Alleluja, Alleluja

Csikósné Heizer-V. Éva

Csak tantárgy lett a hittan? – Hol van a hit gyakorlása?

Egy kis visszatekintésként gondoltam írni ezeket a sorokat. Négy évvel ezelőtt vált lehetővé, hogy felmenő rendszerben az akkori elsős és ötödikes osztályokban a fakultatív hittan órarendbe került és vele párhuzamosan választható lett az erkölcsan. Tehát könnyítettek azok helyzetén, akiknek fontos volt a hittan-oktatás, hogy ne kelljen 6. órában vagy az utána következő délutáni időben hittanórán maradni. Akár első órában is lehet hittan!

Az elmúlt évek tapasztalata azonban elég érdekesen alakult. Talán többeket beíratnak így hittanra, de mivel a jogszabály megengedi, hogy évente lehet módosítani az egyik, ill. másik lehetőség között, így bizony vannak lemorzsolódások, ha valakinek esetlegesen nem jön be a „számítása”. Mivel az előírt tananyagot az adott tankönyvből megpróbáljuk Albert atyával együtt lehetőségeink szerint megismertetni, ezért a „számonkérés” is része a hittanóráknak. Az erkölcsan-óráknál ez talán „lazább” formában

konkretizálódik, de mi fontosnak érezzük hitünk tanításának megismertetését is.

Számomra, mint évek óta hitoktató számára megdöbbentő annak ténye, hogy a hittanra-járó, főleg felsős gyerekeknek egyáltalán nem fontos a szentmiséken való részvétel, azaz a gyakorlati vallásosság. Az elmélettel még úgy-ahogy lehet valami eredményt elérni, de annak megértetése, hogy a keresztyénység életforma, melyhez a keresztyén közösségben való részvétel is hozzátartozik, már nem feltétlenül sikerül. Még a rendszeres gitáros-szentmisék sem elég vonzóak!

A család fontosságát és felelősségét mindig hangsúlyozzuk, de ezt inkább a kicsiknél lehetne „számonkérhető” a szülőktől, hiszen ők még egyedül nem tudnak eljönni a szentmisére. A nagyobbak (felsősök) pedig nem látnak példát szüleik részéről. Ha nekik nem fontos, nekem miért legyen az? – jogos a felvetés a gyerek, kamasz részéről.

Egyre gyakrabban tapasztaljuk azt, hogy a szentségek kiszolgáltatásánál eljutnak az elsőáldozásig, utána még talán egy évig tisztességből hittanosok maradnak, majd a könnyebbik megoldást választva átiratkoznak erkölcstanra. Persze senki számára sem lehet csak követelményeket állítva célokat kitűzni, de a hitben való fejlődésnek is vannak „követelményei”. Jó lenne, ha hívő életünk vonzóbb tudna lenni azok számára, akik elindultak ugyan a jézusi úton, de megrekedtek... „mert Isten nélkül lehet élni, de nem érdemes” – mondhatjuk Eperjes Károlyt idézve.

Markó Józsefné

Kedves olvasóink eddigi támogatását, egyházközségünknek szánt adományait köszönettel vettük, és ezután is kérjük az alábbi számlaszámon:

**Alapítvány a győrszentiváni Keresztelő Szent János
plébániatemplom restaurálására
Bankszámlaszám: 10918001-00000011-55270003**

Tájékoztatjuk egyházközségünk tagjait, hogy az egyházközségi hozzájárulás összege keresőknek 4.000,-, nem keresőknek 2.000,- Ft.

Felhívjuk a figyelmet, hogy az OTP-s csekkek már nem használhatóak, mert a Plébániának új bankszámlája van a CIB Banknál.

„Máriához, drága Szűzanyánkhoz tisztelettel járulunk”

Furcsa, talán meghökkentő mondat jutott eszembe, amikor Albert atya beszámolót kért tőlem a mariazelli zarándoklatról. A régi idők focija című magyar film közmondássá érett szállóigéje Minarik Ede mosodás (edző) szavai ugrottak be: kell egy csapat.

Igen, egy csapat, aki valamilyen oknál fogva meghallja a Szűzanya hívását, és talán másodszor vagy harmadszor is elfogadja az invitálást.

Ilyen csapat gyűlt össze április utolsó szombatján Szentivánon és a győri vasútállomás előtt.

A szokásos „zarándokrutin” (köszöntés, reggeli ima, bemelegítő éneklés és úti reggeli) után kis elcsendesedés következett. Lélekindítóként rövid elmélkedéssel folytattuk napunkat arról, hogy mennyire szükséges minden ember számára a megtérés, az elköteleződés Jézus mellett.

Mindennapi életünkben rendszeresen döntéseket hozunk, de életünk legnagyobb döntését - Jézus mellett vagy Jézus nélkül – napról-napra halogatjuk. Ennek a döntésnek pedig meg kell születni minden nap, minden órában és minden cselekedetünkben.

Nem kirándulni indultunk tehát (abban sincs semmi rossz), hanem Mariazellbe a Szűzanyához, hogy segítségét kérjük életünk további döntéseihez. A zarándokcsoport rövid idő alatt összerázódott és figyelmesen hallgatta a zelli zarándoktemplom nem túl hosszú történelmi összefoglalóját. Ezt követően együtt állítottuk össze a szentmise énekeit, én pedig külön örültem, amikor Nagy Sándor cimborám vállalta a felolvasást és az oltárszolgálatot.

A határhoz közeledve kicsit aggódtam a többször beharangozott szigorított ellenőrzés miatt, de a szélvédőre kihelyezett Mária-kép megtette a magáét: meg sem kellett állnunk.

Gyönyörű, verőfényes, bár kissé hűvös időben utaztunk Stájerországig. Ha a látványt fényképen vagy festményen láttuk volna, rövid úton giccsnek minősítjük. Havas csúcsok, tisztavízű patakok, üde zöld legelők, ékszerdoboz szépségű városkák, szinte kínos rend és tisztaság mindenhol.

Bár magam többször jártam Mariazellben, ilyen tündöklő idő még soha nem fogadott. Első utunk rögtön a kegytemplomhoz vezetett, ahol az idő hasznos eltöltése végett a társaság először a kincstárat nézte meg. Itt mondanám el, hogy tapasztalatom szerint szeretik itt a magyarokat. Mikor megtudták, hogy honnan jöttünk, kedvezményes belépőt kaptunk. Nem igazán az 50 cent engedmény hatott meg, hanem a gesztus. Ugyanígy jártunk a mechanikus Betlehemnél, ahol a tulajdonos meghallva a magyar szót, fél áron invitált bennünket a kiállítás megtekintésére. Köszönetképpen egy Mária énekkel búcsúztunk tőle, amit ő magyarul viszonzott: Viszontlátásra!

(Úgy legyen.)

Míg a kincstárlátogatás zajlott megkerestük egymást Péter atyával, a zelli magyar gyóntatóval, aki előre lefoglalta a szentmisénk időpontját és vállalta annak bemutatását is. Az ő útmutatásával indultunk el végigjárni a keresztutat. Jó régen volt, amikor erre jártam, és bizony elfelejtettem, hogy ez milyen meredek. A saját tériszonyomat félretéve csendesen fohászkodtam, hogy senkinek ne essen baja.

Jézus keresztútja újra és újra felidézi bennünk a megváltói szeretetet, mely minden emberre kiáradt, és melyet ma egyre kevesebben fogadnak el, egyre kevesebben igényelnek. A keresztutat valóban csak a feltámadás fényében lehet megérteni. A feltámadás stá-

ciójánál egybegyűlve énekeltünk, és a komoly erőfeszítés után rövid pihenőt tartottunk, de mindenki baj nélkül feljutott. Voltak, akik nehezebben, voltak, akik könnyebben.

A városba visszatérve gyors „fészülködés” után elfoglaltuk helyünket a kegyoltár előtti padokban. A szentmise elején a kedves üdvözlésnél kiderült, hogy ebben az évben mi voltunk az első magyar zarándokcsoport.

Általában nem szeretem, ha a szentmise hangulatáról beszélnek, de itt és most engem is magával ragadott a hely „hangulata”. Szinte pillanatok alatt kívül maradt a külvilág, az oldalhajókban jövő-menő turisták zaja. Csak voltam, lebegtem. Nem gondolkodtam, de tudtam, hogy minden jó és teljes és egész.

A prédikációban Péter atya a megtérésről, a Jézus melletti állásfoglalás fontosságáról beszélt. Arról hogy saját példánk, családunk, rokonaink és barátaink körében milyen fontos és ez mekkora felelősséggel jár. Csak akkor várhatunk másoktól – gyermekeinktől, unokáinktól és mások gyermekeitől és unokáitól – hitvalló keresztény életet, ha mi magunk mutatunk példát nekik.

Számomra ma is minden szentmise egy-egy csoda, de van, mikor ez hatványozódik. A tabernákulum feletti hársfából faragott kis Mária szobor évszázadok óta ide várja a zarándokokat, és még sok évszázad múlva is itt lesz, amikor mi már nem leszünk. Hányan hozták el és rakták le itt terheiket, betegségeiket, könnyebbültek meg, kaptak útmutatást vagy gyógyultak meg. Én pedig nem kérek semmit, csak köszönök mindent.

Szentmise után még egyszer körbejártuk a templomot. Megálltunk egy-egy fontosabb pontján, és ki-ki elmondta, amit tudott róla.

Visszaérve a buszhoz, rövidesen indultunk haza.

Egy órányi pihegés-evés-ivás után a Bazilika egyik magyar vonatkozású helyszínéhez tértünk vissza gondolatban, majd képekben is. Mindszenty bíboros sírhelyéhez.

Néhány éve dokumentumfilmet készítettek róla „A fehér vértanú” címmel. Döbbenetes képeket, vallomásokat láttunk, hallottunk. Az egész busz néma csöndben figyelt és valóban együtt volt szívvel-lélekkel. (Tudom, tudom: néhányukat elnyomott a testi fáradtság, de ez esetükben érthető is volt.)

Két olyan pillanat volt a filmben, amikor „angyal szállt át fölöttünk”. Az egyik, amikor Olti Vilmos bevallotta Kerényi Lajos atyának, hogy ő a „vérbíró”. (Tíz tárgyalásból 7-8 halálos ítéletet hozott.)

A másik pedig, amikor Mindszenty József bíboros újratemetését láttuk.

Sinkovics Imre a Szózatot szavalta annak az Embernek a koporsója mellett, aki egész életében a kereszténység és a magyarság megőrzésére biztatta híveit.

Az addig néma csendben figyelők csöndesen, de jól hallhatóan együtt mondták a Szózatot a művésszel. Nem kellett, és nem is lehetett megszólalni.

Együtt voltunk, egy bárkában. S felettünk olajág. Köszönöm Nektek.

Győrszentiván, 2017. május 13.

A fatimai Szűzmária jelenés 100. évfordulóján

Rikovits Kati

Angyalmisszió, angyalnap

A Bibliában az angyalok Isten küldöttei. A jó angyalok Isten akaratát adják hírül az embereknek és segítenek rajtuk.

Csikósné Éva megkérdezte Tőlem, hogy részt vennék-e a Pure Fashion angyalmissziós napján, mégpedig olyan formában, hogy a lányoknak beszéljek az idős emberekről. Azonnal és jó szívvvel mondtam igent, hiszen ha kell, akár órákat is szívesen beszélek az idős korról, a hozzá vezető útról, a változásokról, az idős emberről, az idős korban rejlő lehetőségekről. Tudtam, hogy az angyalnap kapcsán a délelőtti érzékenyítő előadások után hátrányos helyzetű gyerekek fognak érkezni, akik a lányok közül kapni fognak egy saját angyalt. Egy angyalt, aki a nap folyamán csak rá figyel, csak vele törődik, akitől személyre szóló ajándékot kap a nap emlékezetére. És ekkor felmerült bennem, hogyan tudom összekapcsolni az idős kort a gyermekekkel, hogyan tudok olyat adni a lányoknak, ami segítségül lehet számukra az előttük álló napon?

Átgondoltam: kik is az angyalok? Ebből indultam ki.

A jó angyalok Isten akaratát adják hírül az embereknek és segítenek rajtuk. Minden embernek.

A segíteni akarás mellett fontos az elfogadás, úgy ahogy a Jóisten is elfogad bennünket „úgy, ahogy vagyunk”.

Eljött a nap, izgultam – mindig izgulok. Előbb érkeztem, hogy legyen időm megérkezni, ott lenni. A lányok körben ültek, és az előző alkalommal kapott házi feladat kiértékelése zajlott. Feladatul kapták, hogy mindenki rakjon rendet a szobájában és változtasson rajta úgy, hogy a személyiségét tükrözze. Mellette írja le azt a folyamatot, amit megélt magában a rendrakás közben.

Amíg a feladat megbeszélése folyt, gondolataim akörül kezdtek forogni, hogy mit is jelent a rend, és hogy lányokról lévén szó, akikről feltételezem, hogy rendet tartanak maguk körül, hogyan történhetett a rendrakás. Aztán eszembe jutott, hogy sokszor gondoltam én is, hogy rend van körülöttem, és rend van magamban, de egy nagytakarítás, lelkigyakorlat felszínre hozta azokat a piszkos felületeket, amelyet eltakart a szekrény, a szőnyeg. Aztán eszembe jutott az is, hogy időnként mindent fel kell ahhoz forgatni, hogy újra megtisztuljon, és bizonyos dolgoknak új helyet keresünk, más

dolgokat elteszünk és eddig elhanyagolt, „jelentéktelen” dolgok előkerülnek. A lányok erre ráéreztek, és az általuk leírtak azt tükrözték, hogy nem csak a szobájukban próbáltak rendet rakni.

Ezek után jöttek az érzékenyítő előadások, időskor, karitás, Lions- és Leo Klub, Lurkó Alapítvány bemutatkozása, bemutatása.

A lányok érdeklődve, teljes személyiségükkel vettek részt az előadásokon. Úgy érzem, kaptak megfelelő segítséget ahhoz, hogy ez előttük álló nehéz feladatot meg tudják valósítani. Egy kis szünet, izgalom, bizonytalanság, várakozás, és kezdenek jönni a gyerekek. Kicsit félszeg mosolyok, a gyerekek szemében a kíváncsiság, de mellette ott a tartózkodás, félénkség. A lányok szemében: vajon képes lesz-e a feladatra? Nem könnyű még felnőttként sem vadidegen, más környezetből, máshogy szocializálódott, akár többszörösen lelki sérült emberekkel kapcsolatot kialakítani és egész személyiségünkkel ráhangolódni, és Őt helyezni előtérbe. Ezek a lányok ezt vállalták, ezt vállalták úgy, hogy korukból kifolyólag saját maguk is bizonytalanok, nincs minden feltett vagy fel nem tett kérdésükre válasz, keresik a helyüket a világban. Kértem a Szentlélek kegyelmét, legyen velük az előttük álló napon!

Mindenki megtalálja a párját, leülnek, beszélgetnek, ismerkednek. Albert Atya előveszi a gitárját, mindenki kap szöveget és elkezdődik a közös éneklés. Szívet melengetően szól az ima Isten felé, jó ott lenni, jó velük énekelni.

Uram, jó nekünk itt lenni!

A közös dalolás után teázás, beszélgetés, majd készülődés az ebédhez. Sajnos, nekem el kell mennem, délután más programon van. Fáj a szívem, hogy nem lehetek a részese a napjuknak, annak a csodának, amit az odafigyelés, az elfogadás, a szeretet visz végbe ezekben a fiatalokban. Megtapasztalták, hogy segíteni nem csak anyagiakkal lehet, hanem egész személyiségünkkel, lényünkkel, hitünkkel. Ha egyszer ezt valaki megtapasztalja, akkor észrevétlenül segítőtvé válik, és elmondhatja, amit a Leo Klub képviselője mondott, hogy a segítség nem más, mint ÉLETÉRZÉS.

És mit adott a program a résztvevő gyerekeknek? Azt gondolom, megtapasztalták Isten szeretetét, és talán ráéreztek arra, hogy Ők is tudnak segíteni másokon, hiszen segíteni annyiféleképpen, olyan sok formában lehet. Én azt kívánom mindenki számára, hogy

ennek az Életérzésnek az elvetett magja hozzon minél termőbb virágot!

Nyáriné Gábrriel Mónika

Angyalmisszió-élmény

Egy résztvevő benyomásai a napról:

Autóval mentünk oda, a barátnőmmel együtt. Amikor megérkeztünk „kaptunk egy angyalt”. Voltak, akik kettőt kaptak! Az én angyalomat Anitának hívták. Beszélgettünk, ő bemutatott engem a többieknek. Albert atya is ott volt, velünk együtt énekelt. Közös játék is volt.

A program része volt még az élmény-fürdői közös ebéd, ami finom leves és makaróni volt. A Radó-szigeten vidáman énekeltünk és a „Bumm” nevű játékkal mozgattuk meg tagjainkat.

Sütizés volt a következő program, majd kézműveskedés.

A nap végén megosztottuk egymással élményeinket – kinek hogyan telt a napja az „angyalával”. Ajándékokat is kaptunk, és fájdalmas búcsú után hazaindultunk.

Nagyon jó élmény volt!

Oláh Dzsenifer

Családnap Győrasszonyfán

2017. május 20-án került sor a Pannonhalmi Területi Apátság Családnapjára. Ezen alkalomból az apátság egész területéről érkeztek családok, és érdeklődők, hogy felülemelkedve rohanó hétköznapijainkon, megálljanak egy pillanatra, és más szemszögből tekintsenek életükre. A nap folyamán két előadást hallgathattunk meg. A délelőtti során *Papp Miklós, görögkatolikus párókus* tartott előadást nekünk a házasság életstílusáról, valamint a konfliktuskezelésről, majd az ebédet követően *Hutvágner Kamilla családterapeuta – pszichológus* gondolataival folytattuk a napot, aki a család fejlődésének állomásairól, illetve a szeretetnyelvek gyakorlati alkalmazásáról beszélt.

Papp Miklós atya előadásának középpontjában az Istennel és a másik emberrel való közösség állt, melyet a közösen hozott döntések, a közösen vállalt szenvedés, a közös élmények, az együtt haladás, valamint a folyamatos kommunikáció témaköreire épített fel, és őt ikon bemutatásával tett még érzékelhetőbbé. Kifejtette, hogy felelősséggel tartozunk saját életünkért, amelyet korunk időhiánnyal és torz boldogságfogalmával terhelt világában egyre nehezebben tudunk a saját valóságában megélni. Rávilágított, hogy a polgári jólét által

középpontba helyezett értékek, mint például az egészség, vagy a pénz helyett, valójában csupán egy, a boldogságunk szempontjából lényeges kérdés létezik: *az Isten által akart helyünkön szeretünk-e?* És ha igen, *képesek vagyunk-e igényesen szeretni?*

Ehhez az igényes szeretethez tudnunk kell megállni, hallgatni, töprengeni a kereszt előtt, olvasni a Bibliát, összevetni életünket néhány bibliai történettel, odafigyelni másokra, gondolatainkat kicserélni velük, de ugyanilyen fontos lehet az is, hogy egyfajta *egészséges humorral éljünk*, a jó gondolatokat ápoljuk magunkban, míg a rosszakat „kisöpörjük”.

Ezeket a legkönnyebben a jó élmények „tudatos gyártásával”, illetve az azokra való emlékezéssel tehetjük meg. Az előadó kifejezte tehát, hogy mindenképpen szükséges energiát és időt szánni olyan programokra is, amik összekovácsolnak, erőt és örömet adnak a tovább haladáshoz, hiszen pusztán abból, hogy „rendesen” dolgozunk nap, nap után, még nehéz megélni. Emlékezni és tervezni kell, mivel *a szép emlékek olyanok, mint a Feltámadt Krisztussal való találkozás*, vagy mint a cölöpök, amikre később, nehezebb időszakokban is építhetünk.

Papp Miklós atya végső célként, a *Szentháromsággal való közösséget* vetítette elénk, a Szentháromság ikonján keresztül. A képen látható három alak, az Atya, a Fiú és a Szentlélek, egy üres helyre mutatnak, a mi helyünkre, melyet a kegyelem erejével már megszerzett nekünk Krisztus, a mi feladatunk már „csak” annyi, hogy méltók maradjunk hozzá.

Egy kis pihenőt követően Hutvágner Kamilla családterapeuta – pszichológus tartott számunkra előadást arról, hogyan lehetséges megőrizni a családi tűzhely melegét, a család életének különböző állomásain. Megjegyezte, hogy *a világ igazi pompája, csakis akkor tud virágozni, ha rendben tartjuk kertünket.* Kertünk pedig nem más, mint a családuink, melynek békéjéért és öröméért, mi magunk is felelősek vagyunk. Nincs könnyű dolgunk, hiszen folyamatos változások közepette élünk. Mi magunk pedig, épp úgy változunk, mint a családuink tagjai, a minket körülölelő közösség, vagy a társadalom.

Problémáink nagy részét gyakran az határozza meg, hogy nem tudatosítjuk önmagunk vagy a másik ember változásának tényét, életünk azon időszakának feladatait, melyben éppen vagyunk. Megfigyelhető, hogy *mindannyian szeretetre törekszünk, csak éppen nem jó időben, nem jó helyen és nem jó módon.* Ezen törekvésünkben lehetnek segítségünkre a szeretetnyelvek, melyeken keresztül a leginkább képesek vagyunk érezni, vagy kifejezni szeretetünket. Ezek a szeretetnyelvek: az elismerő szavak, a minőségi idő, az ajándék, a szívességek és a testi érintés. A családterapeuta kiemelte annak jelentőségét, hogy mindannyian ismerjük meg a saját és a számunkra fontos emberek szeretetnyelvét.

A képek forrása: internet: magyarkurir.hu

A Családnapi zárásaként szentmisén vettünk részt, ahol az Istennel való közösséget még inkább megélve, áldását kértük családjainkra, valamint arra, hogy a nap során megfogalmazódott gondolatainkat a hétköznapiakban is kamatoztatni tudjuk.

Horváth Orsolya

Harpagon, a fösvény

A színjátszókkal sokfelé jártunk már színdarabjainkkal. Szép emlékeket őrzünk vendégszerepléseinkről. Próbáltunk fesztiválra is eljutni, más amatőr csoportokkal találkozni, de ez eddig nem sikerült.

A Charlie nénje című darabunk után egy újságcikk ürügyén beszélgettünk, hogy milyen jó lenne Győrben is egy találkozó amatőr színjátszóknak. Az is szóba került, hogy hozzánk hasonló, egyházhoz kötődő csoportról a környéken nem is tudunk.

Pár hónappal később megkeresett egy kedves hölgy, Győry Éva, a győri kármelita templom színjátszóinak vezetője. Kérése, kérdése az volt, felléphetnének-e nálunk Molière A fösvény c. színdarabjával. Nagy örömmel fogadtuk a vendégfellépés lehetőségét, hisz így eggyel több program lehet a szentiváni moziban. Az is kiderült a beszélgetés során, hogy hasonló az indíttatás, hasonlóak az örömsök és a felmerülő problémák is.

Az előadás május 28-án lesz nálunk, az újság megjelenésekor már ez is múlt idő. Cikkünk a május 20-i, győri előadás után íródott.

Háromszázötven éve mutatták be Molière darabját, mely az ember örök gondját, a pénzhez való viszonyt tűzte tollhegyre. Harpagon úr mindenkinek felett ragaszkodik tízezer aranytallérjához és ahhoz a rögeszméhez, hogy ezt tőle mindenki el akarja rabolni. Házasodni is szeretne. Vígjátéki fordulattal pont azt a lányt szemelték ki neki, akit a fia szeret. Fecske, az inas segítségével köszönhetően nehéz kérdést kell Harpagon úrnak eldöntenie: az arannyal teli ládikát vagy a lányt választja. Nem hosszú a vívódása, így a vén fősvény szívére szoríthatja ellopottnak hitt pénzét. A fiú pedig a lányt, akit úgy szeret, hogy a kitagadást is vállalná érte.

A pergő párbeszéd szórakoztató, de a komédia görbe tükrében megpillantjuk saját gyengéinket. Nevetünk, de bennünk a kérdés: milyenek a mi döntéseink napról napra? Fontosabb-e a szívünknek kedves földi jó, s annak megélése, gyarapítása, mint kapcsolatunk a másik emberrel? Adunk-e, felvállalva a veszélyt, hogy emberi számítással mínuszba kerülhetünk?

A színdarabban a végén mindenki megkapja, amire vágyott. Azt biztosan tudhatjuk, Harpagon öröme pillanatnyi, hiszen a tallérok soha nem lesznek biztonságban, szívében az aggodás értük örök.

Köszönjük a kármeleseknek az előadást! A szórakoztató és elgondolkodtató darabot. Azt is, hogy megkerestek bennünket, és adhatunk egymásnak lehetőséget a fellépésre, bemutatni munkánkat.

Szabó Csabáné

Keresztutak

„Anthony: Egyébként, te hol laksz?

Nagymama: Hát itt. Abban a kalyibában.

Anthony: De miért pont itt?

Nagymama: Ez volt a legjobb, amit adni tudtál nekem.

Anthony: Szóval, mivel ez én vagyok, valamiképpen ez az én világom, csak ezt a helyet adtam neked és Jézusnak...”

Úgy látszik, William Paul Young számára újra és újra visszatér a gondolat: az ember lelke valamilyen helyet ad (vagy egyáltalán nem ad) Jézusnak. Ez a hely lehet kopár, kietlen, kiszáradt földdarab, vagy virágzó, kellemes, boldogságot sugárzó kert. A viskó című regényben Mackenzie lelkének kertje kipusztult, bogánccsal, tüskével volt teli mindaddig, amíg haragját, fájdalmát nem tudta elengedni. Akkor aztán kibékült Istennel és termőre fordult a kertje, tele szépséges növényekkel.

Új darabunk címe: Keresztutak, főszereplője egy törtető üzletember, Anthony Spencer. Súlyos állapotban, kómában kerül kórházba. Haldoklása folyamán szembesül gaztetteivel, szeretetlenségeivel, kiüresedett életével. Rá kell döbbsennie, hogy saját lelki sivársága tartotta távol Istent. Valószínűleg emiatt követett el annyi bűnt, emiatt szakadt meg minden emberi kapcsolata, emiatt bízott abban, hogy az örök élet csak hamis illúzió. Hiszen ha a halállal minden véget ér, nem kell felelősséget vállalni az elkövetett gonoszságokért.

Sikerül-e Anthony Spencernek megváltozni? Felismeri-e az igazán fontosat az utolsó pillanatban?

Hogy megtudjuk, szeretettel várjuk nézőinket június 24-én, szombaton este 19 órakor a moziban.

Szamosi Béláné

A 30 kilométeres csatkai zarándoklat 24 résztvevője:

Orbán napi szőlőáldás

Menjünk vissza az időben, és nézzük meg az Orbán nap eredetét!

A források mélyen hallgatnak arról, hogyan lett Orbán, a civilizált, finom modorú, „urbánus” pápa a borisszák szentje. Életéről jóformán semmit sem tudunk. I. Urbánus néven uralkodott 220-230. között. Uralkodása alatt nevéhez illően nyugalom honolt az egyházban. Legendája szerint ugyan mártíromságot szenvedett, szenvedéstörténetének azonban mindössze egy figyelemre méltó vonatkozása van: kihallgatása során Szent Cecília felől faggatták, akivel együtt tértett.

A pápa ereklyéit hat évszázadon át Rómában őrizték, majd 849-ben került át egy elzászi kolostorba. 1771-ben XIV. Benedek pápa adományozta azt Andrassy István grófnak, aki birtokán, a monoki kápolnában őrizte. Az ereklye további sorsát nem ismerjük.

Orbán nap a középkori német jog szerint a szőlőből származó jövedelem bevallásának határideje is.

Kép: Szent Orbán (Illusztráció a Panonhalmán őrzött Legenda Aurea Sanctorum című ösnyomtatvány 1482-es augsburgi kiadásából) –
Forrás: internet

A hagyomány szerint Orbán pápa rendelte el, hogy a misekegyhet nemesfémből készítsék, ezért kezében kehellyel, később szőlőfürttel ábrázolták. Orbánt minden esetre a szőlőművesek, kádárok, kocsmárosok választották patrónusuknak, szobrot, kápolnát emeltek a szőlőhegyeken tiszteletére, képmása szőlőprést, hordót, vagy kádárcéh-zászlót díszített.

Népi kultuszának forrása a német-francia határ – Elzász menti szőlővidék. Onnét jutott el a középkor végén hazánkba. Ünnepe, május 25-ét – egyben égi születésnapját – a nyár kezdőnapjának is tartották. A szőlőket azért helyezték oltalma alá, hogy megvédje a

kora nyári szőlőkárok ellen. Orbán nap táján virágzik a szőlő és ebben az időszakban még lehet fagy, ami súlyos károkat okoz a szőlőkben. Ezért népünk Orbánt is a fagyosszentek közé sorolja. Ha neve napján szép az idő, a további jó időért könyörgő körmenetek résztvevői hálásak, szobrárt felvirágozzák, borral öntözik, kelyhébe friss cseresznyét raknak. De ha hideg, esős idő van, kövel dobálják és sáros vízzel öntözik.

Az Orbán napi szőlőáldás hazánkban egy ideje ismét feléledőben van. Így településünkön is immár sokadik alkalommal megszervezték az Orbán napi borünnepet. Gyalog, biciklivel, vagy autóval fölmentünk a nagyhegyi kereszthez és megkezdődött a szertartás.

Albert atya Isten áldását kérte homíliájában szőlőinkre és gyümölcsöseinkre. A szertartást a hagyományokhoz híven a József Attila kórus énekei tették emelkedettebbé, a végén pedig elénekeltük korábbi himnuszunkat, a „Boldogasszony anyánk”-at.

Ezután a résztvevők a Harangláb borozóhoz vonultak, ahol a felállított sátorban foglaltak helyet az ügyesebbek. Akik később érkeztek, a sátoron kívül rekedtek. Hideg volt, nagyon hideg. Sokan nem számítottunk ilyen rossz időre, bizony alul voltunk öltözve. Orbántól jobb időt vártunk! A falu kishegyi részén bizony elfagytak a szőlők, - igaz, ez még két héttel korábban volt - a nagyhegyi részről nem tudok beszámolni.

A kellemetlen időt feledtette a fellépők műsora, többek között a József Attila Kórus, a banai és likócsi kórus, a szentiváni nóta klub, az Akkordeon zenekar, a kiscserókók táncegyüttese, valamint Oszvald Marika művésznő.

A Nagyhegyről lefelé jövet szomorúan állapítottam meg, hogy egyre kevesebb a szőlő. Hát igen, a szőlővel sok a munka. Ma már azt nézik, hogy kifizetődik-e? Kis területen biztosan nem. Most már csak az művel szőlőt, aki saját borával akar dicsekedni, vagy aki valamilyen okból rákényszerül. Pedig ha tudnák, hogy a szőlőnek lelke van!

Ha hazaérek, végigjárom a szőlőnket, hogy tudjam, mikor kell permetezni.

S.

Eseménynaptár

Június 18. **Úrnapja**. A 10 órai szentmise keretében körmenet lesz.

Június 24-én este 7 órakor a Genesius Színjátszókör bemutatja William Paul Young **Keresztutak** c. regényéből készült **színdarabját** a Duna filmszínházban.

Június 25-én tartjuk templomunk **búcsúját**.

Július 8-án **Asztrik főapát úr látogat el** egyházközségünkbe. Délután három órától találkozhatunk vele a Plébánián.

Július 11. **Szent Benedek ünnepe**

Július 15-én 50 km-es gyalogos **zarándoklatot** szervezünk **Csatkára**.

Augusztus 14-18. Etika-foci tábor a plébánián.

Mese- és kézművestábor is lesz a plébánián, de ennek időpontja később kerül pontosításra.

Augusztus 14-én, **Nagyboldogasszony vigiliáján** este tíz órától szentségimádást, majd éjfélkor ünnepi szentmisét tartunk a templomban.

Augusztus 15-én **Nagyboldogasszony ünnepe**, szentmise este hat órakor.

Augusztus 20-án, **Szent István királyunk ünnepén** a tízórás szentmise lesz a búcsúi szentmise.

Szeptember 3-án a tízórás szentmise keretében lesz az **elsőáldozás** templomunkban.

Szeptember 10. fél kilences szentmise: **Veni Sancte**

Felelős kiadó: Szalóky Albert OSB

A Szerkesztőbizottság tagjai:

Szalóky Albert OSB,

Burger Gáborné, Markó Józsefné,

dr. Galavics Krisztina,

dr. Ponty Krisztina, Szabó Csabáné